

Concert dels Petits Cantors d'Andorra a la Catedral de La Seu d'Urgell

El Cor dels Petits Cantors del Principat d'Andorra van omplir la S.E. Catedral de Sta. Maria d'Urgell, tot interpretant Felix Mendelssohn; el *Salm* 42 per a solistes i cor (Op. 42, 1837) i la cantata *Lauda Sion* (Op. 73, 1846). Dissabte dia 16 de

maig l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep episcopal, Mons. Joan-Enric Vives, acompanyat de l'Il·lm. Sr. Alcalde de La Seu d'Urgell, Sr. Albert Batalla, va presidir el concert. Hi van assistir Consellers d'Andorra, el Vicari general, Mn. Mauri, i el Degà del Capítol, Mn. Parés, com també l'Arxiprest de les Valls, Mn. Sàrries.

GLOSSA

A la taula de Jesús

En Miquel, un infant de nou anys afectat per una discapacitat intel·lectual greu amb retard psicomotriu —de qui ja vaig parlar en una glossa anterior—, ha fet la primera comunió acompanyat de familiars i amics. Una mare catequista, experta i lliurada a aquest servei de la comunitat, l'ha preparat. Arribat el dia, en Miquel ens comunicava la seva joia mitjançant el llenguatge gestual amb què es relaciona. Moment especial el del Parenostre, quan va veure que la majoria dels presents el resaven amb aquest llenguatge que ell empra, gràcies a la projecció en una pantalla dels gestos corresponents. Moment joïós per a ell, emotiu per a tots els qui l'acompanyàvem, com ho va ser el moment de rebre la comunió, viscut amb seriositat i emoció.

En l'estona d'acció de gràcies, els seus pares van fer aquesta pregaria: «Pare! Passes per les nostres vides una vegada i una altra, esperant que et sapiguem veure, que et reconeguem; estimant-nos i convidant-nos a seure a taula amb Jesús [...]. Sabem de la teva capacitat infinita d'estimar i perdonar. Amb en Miquel, tingues també ben a punt la teva capacitat infinita d'emocionar-te, perquè és un nen que emo-

ciona: per les seves sortides úniques i extraordinàries; per la capacitat d'encomanar les rialles; per la seva capacitat de sorprendre i de sorprendre's; per la seva capacitat d'atacar els nervis; per la seva capacitat de no rendir-se i trobar recursos allà on sembla que no n'hi ha; per la seva capacitat d'entendre i de fer-se entendre; per la seva capacitat de fer-nos a tots una mica millors; per la seva immensa capacitat d'estimar. Si vols que l'àpat vagi bé, tingues també molt a mà la teva paciència infinita. Te'n caldrà molta i molt sovint.

»I si, malgrat tot, la situació et desborda una mica, el nostre darrer consell és que et fixis en les seves germanes, com l'estimen i es deixen estimar; observa com el busquen i com es deixen trobar per ell; mira bé com l'animen i com l'admiren. Són autèntiques mestres a passar una vegada i una altra, i encara una altra i una altra i totes les que convingui, per la vida d'en Miquel. I ell les veu, les reconeix, les estima i s'asseu a taula amb elles. Gràcies, Pare, pels nostres fills i per anar-los acollint a la taula de Jesús!» «Que us faci créixer el Senyor, a vosaltres i als vostres fills» (Sl 115,14).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

La Instrucció Pastoral «Església, servidora dels pobres» (II)

Continuem comentant la recent Instrucció Pastoral de la Conferència Episcopal Espanyola «Església, servidora dels pobres» (abril 2015).

A la segona part, el document assenyalava 4 factors que expliquen la situació de crisi econòmica i social actual:

1. El primer d'ells és la **negació de la primàcia de l'ésser humà** que es recolza en la dignitat que Déu li atorga.
2. El segon és el **domini del que és immediat i tècnic** en la cultura actual. Avui el primer lloc l'ocupa l'exterior, l'immediat, el visible, la rapidesa. La tècnica sembla ser la raó última de tot el que ens envolta i el seu desenvolupament es presenta com la panacea per a resoldre tots els mals de la persona.
3. El **model social centrat en l'economia** és el tercer factor que explica aquesta situació de crisi: la bombolla immobiliària, l'excessiu endeutament, la manca de regulació i supervisió dels mercats han ocasionat una època de recessió, i l'única solució presentada és la lògica del creixement, com si «més» fos igual a «millor».
4. Finalment, en quart lloc, trobem, com a conseqüència de la lògica del creixement, una certa **idolatria dels mercats**, quan en realitat, l'activitat econòmica, per si sola, no pot resoldre tots els problemes socials; la seva recta ordenació al bé comú és incumbència, sobretot, de la comunitat política, que no ha d'eludir la seva responsabilitat.

A la tercera part de la Instrucció «Església, servidora dels pobres» és una explicació dels principis de la Doctrina Social de l'Església que il·luminen la realitat i poden ajudar a la solució d'aquests greus problemes:

- El primer d'ells és la **primàcia de la dignitat de la persona**, i en economia ha de significar que el model de desenvolupament ha de posar al centre la persona; altrament, es genera injustícia i exclusió.
- **Els béns tenen una dimensió social i una destinació universal**. L'acumulació en poques mans és una greu injustícia, ja que la propietat privada està orientada al bé comú. Els béns han d'arribar a tots de forma equitativa, segons els principis de la justícia i de la caritat.
- Un altre principi: la **solidaritat i l'equilibri entre drets i deures**. La solidaritat és l'afany ferm i perseverant pel bé comú, pel bé de tots i de cada un. I la convivència implica que els drets d'uns generen deures en altres i que els drets econòmicosocials no poden realitzar-se si tothom i cadascú no col·laborem i acceptem les càrregues que ens corresponen.
- **El principi de subsidiarietat** assenyalava les funcions i responsabilitats que corresponen a les persones individuals en el desenvolupament de la societat, a través de comunitats i associacions d'ordre familiar, educatiu, cultural, etc. Això permet un just equilibri entre l'esfera pública i la privada, reclamant el suport de l'Estat a les organitzacions intermèdies i el foment de la seva participació en la vida social.
- Finalment, entre els principis de la Doctrina Social s'assenyalava el **dret a un treball digne i estable** que permeti la integració i la cohesió social, per la qual cosa, tota política econòmica ha d'estar al servei del treball digne.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

Aquesta imatge parla

ELISENDA ALMIRALL

Fer-se gran dins l'Església

Diumenge 17 de maig es va celebrar a Montserrat la cloenda del 10è aniversari del bisbat de Sant Feliu de Llobregat. L'Elisenda Almirall, de la parròquia de St. Antoni Abat de Vilanova i la Geltrú i membre de la Delegació de Joventut de Sant Feliu, va ser dels joves que van arribar al Monestir caminant... i una de les primeres persones que va rebre la confirmació de mans del bisbe Agustí Cortés.

Com vàreu viure la jornada, els joves?

El clima que es va crear durant la cloenda va ser molt emotiu. Alguns dels joves van prendre consciència que també formaven part de la història del bisbat i això és important. A la pujada a Montserrat volíem evocar l'Església pelegrina, aquella que camina malgrat les inclemències, la que no s'atura pels entrebancs. Amb aquest camí fet, doncs, ens presentem als peus de la Mare confiats que la seva companyia ens ajudarà a anar descobrint la ruta.

Què va significar rebre la confirmació?

La confirmació va significar un *fer-se gran* dins l'Església, un punt d'inflexió per voler conèixer a fons el Crist que ens havien ensenyat a casa. A part de la família, en aquest inici haig de donar les gràcies al vicari de la parròquia, que va ser qui amb el seu exemple va mostrar-me que valia la pena comprometre's i arromangar-se per l'altre i per Jesús.

Quina és la clau de la bona sintonia entre joves de la diòcesi?

Una de les claus d'aquest sentir-se de «Sant Feliu Jove» crec que ha estat el fet de treballar en xarxa, sumar realitats... Només avançant conjuntament i conscients que som guiats per l'Esperit podem transmetre als adolescents i joves l'alegria de creure i, així, encoratjar-los a pujar al vaixell que tant estimem.

Òscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Pels orfes

Oh Maria!, tu saps què és l'amor d'una mare, tu que has ofert tot el teu amor i la teva vida al nostre Salvador, Jesús.

Et demanem que protegeixis tots els orfes del món.

Serveix-te de nosaltres per tal de donar-los l'amor tendre que les seves mares i els seus pares els haurien donat.

Ja que nosaltres som estimats pel teu Fill, tu ens permetràs de donar el mateix amor i la mateixa tendresa a aquells que han perdut els pares.

Mare santíssima, juntament amb tu i amb els àngels, cantarem al Regne del cel lloances al Senyor que ens estima tant que ningú no pot dir: «No tinc ni pare ni mare.»

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

Kafka, Pascal, Hello y Einstein

Franz Kafka, jueu observant de la misma época de Nietzsche, tiene un **aforismo** —sentencia breve y doctrinal que se propone como **máxima**— sobre una **corneja**. La corneja es una «*ave rapaz nocturna, más pequeña que el búho, con un pico fuerte, especie de cuervo, que emigra al centro de Europa en invierno*».

Kafka, con su inteligencia, nos hace observar: —«Algunos dicen que **“una sola corneja podría destruir el cielo”**.

—Pero ello no constituye **ninguna prueba contra el cielo**.

—**Porque el cielo** significa precisamente... **imposibilidad de cornejas**.»

Bias Pascal, matemático, geómetra y filósofo católico, decía que:

—«Es una larga y extraña guerra aquella en la que la **violencia** se empeña en oprimir la **verdad**. Todos los esfuerzos reunidos de la **violencia**, no alcanzan a debilitar la **verdad**. No hacen sino enaltecer la **verdad** aún más.»

Ernesto Hello, intelectual y escritor católico francés, explica:

—«No es lo mismo: **incomprensible** que **ininteligible**.

—**Incomprensible**, nos dice que está por encima de la inteligencia.

—**Ininteligible**, está por debajo. Es el **objeto** que **falta** a la **inteligencia**. **Incomprensible**: es el **misterio**.»

En votación hecha por los medios de comunicación social más importantes del mundo, fue **elegido** como el «**Científico más importante del siglo xx**» el doctor **Albert Einstein**. Suya es la frase:

—«Lo más **maravilloso** que podemos **experimentar** es: **el misterio**.»

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La radiografía de una sonrisa

Hace unos días, en un encuentro con las religiosas y los religiosos de la diócesis de Roma, en el marco del Año de la Vida Consagrada, el Papa respondió sabiamente a cuatro preguntas.

Entre sus reflexiones, recordaba el beneficio de acompañar con la sonrisa el servicio realizado: «La sonrisa de las religiosas abre el corazón.»

A la sonrisa, no le basta ser gesto de educación. Hablando a las familias, decía el Papa que «la buena educación es muy importante». Un gran obispo, san Francisco de Sales, solía decir que «la buena educación es ya media santidad». «Pero, atención, en la historia hemos conocido también un formalismo de las buenas maneras que puede convertirse en máscara que esconde la aridez del ánimo y el desinterés por el otro. Nosotros, en cambio, entendemos la buena educación en sus términos auténticos, donde el estilo de las buenas relaciones está firmemente enraizado en el amor al bien y al respeto del otro.»

Que la sonrisa de nuestra Madre María nos ayude a que, con la sonrisa en los labios, seamos testimonios de amor auténtico a Dios y a los hermanos. Ser gota de aceite misericordioso que se extiende imperceptiblemente, pero que produce sus efectos.

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 15. ■ Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.) [2Co 6,1-10 / Sl 97 / Mt 5,38-42]. Santa Maria-Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid 1809 - València 1865), vg. fund. adoratrius a Madrid (AESC, 1850). Sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, verge.
- 16. ■ Dimarts** [2Co 8,1-9 / Sl 145 / Mt 5,43-48]. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. iv); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, màrtir; santa Lutgarda, verge.
- 17. ■ Dimecres** [2Co 9,6-11 / Sl 111 / Mt 6,1-6.16-18]. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. xvii); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralls, bisbe.
- 18. ■ Dijous** [2Co 11,1-11 / Sl 110 / Mt 6,7-15]. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans mrs.
- 19. ■ Divendres** [2Co 11,18.21b-30 / Sl 33 / Mt 6,19-23]. Sant Romuald (s. x-xi), abat, nascut a Ravenna, fund. camaldulencs (EC, 980). Sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Juliana Falconieri, vg. servita (†1341).
- 20. ■ Dissabte** [2Co 12,1-10 / Sl 33 / Mt 6,24-34]. Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg., germana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor.
- 21. ■ † Diumenge vinent**, XII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Jb 38,1.8.11 / Sl 106 / 2Co 5,14-17 / Mc 4, 35-41]. Sant Lluís Gonzaga (Màntua 1568 - Roma 1591), rel. Jesuïta; sant Ramon de Roda (†1126), bisbe de Roda d'Isàvena; sant Adolf, bisbe; santa Demètria, vg. i mr.

DIUMENGE XI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 17,22-24)

Això diu el Senyor: «També jo prendré un esqueix del brot alterós que corona el cedre, arrencaré un ull tendre de la punta del seu brancatge, i el plantaré visiblement en una muntanya ben alta, en una muntanya de la serralada d'Israel. Estendrà les seves branques, donarà fruit, i es farà un cedre magnífic. Ocells de tota mena s'ajocaran a la seva ombra i viuran en el seu brancatge. Tots els arbres del bosc sabran que jo sóc el Senyor. Jo abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts, asseco els arbres verds i faig reverdir els secs. Sóc jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré.»

▶ Salm responsorial (91)

R. *És bo de lloar-vos, Senyor.*

És bo de lloar l'Altíssim, / de cantar al vostre nom, Senyor, / de proclamar al matí el vostre amor, / i de nit, la vostra fidelitat. R.

Els justos creixeran com les palmeres, / es faran grans com els cedres del Líban; / plantats a la casa del Senyor, / creixeran als atris del nostre Déu. R.

Encara donaran fruit a la vellesa, / continuaran plens d'ufana i de vigor, / per proclamar que el Senyor és recte, / que la meva Roca no coneix la injustícia. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,6-10)

Germans, ens sentim molt coratjosos. Sabem que mentre vivim en el cos, vivim com emigrats lluny del Senyor, ja que no podem fer altra cosa sinó creure, sense veure'; però ens sentim tan coratjosos, que preferim emigrar del cos, per anar a viure amb el Senyor, i no ambicionem res més que ser-li plaents, tant ara que som en el cos, com quan en sortirem. Perquè tots nosaltres hem de comparèixer davant el tribunal del Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 4,26-34)

En aquell temps, Jesús deia a la gent: «Amb el Regne de Déu passa com quan un home sembra el gra a la terra. De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues. Llavors, quan el gra ja és a punt, se'n va a segar-lo, perquè ja ha arribat el temps de la sega.»

Deia també: «¿A què podem comparar el Regne de Déu? ¿Quina paràbola li escauria? És com un gra de mostassa, la més petita de les llavors, però un cop sembrada, es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells es poden ajocar a la seva ombra.»

Jesús anunciava el Regne de Déu amb moltes paràboles semblants, perquè la gent l'entengués segons les seves disposicions; no els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als deixebles.

▶ Lectura del libro del profeta Ezequiel (Ez 17,22-24)

Esto dice el Señor Dios: «Arrancaré una rama del alto cedro y la plantaré. De sus ramas más altas arrancaré una tierna y la plantaré en la cima de un monte elevado; la plantaré en la montaña más alta de Israel, para que eche brotes y dé fruto y se haga un cedro noble. Anidarán en él pájaros de toda pluma, anidarán al abrigo de sus ramas. Y todos los árboles silvestres sabrán que yo soy el Señor, que humilla los árboles altos y ensalza los árboles humildes, que seca los árboles lozanos y hace florecer los árboles secos. Yo, el Señor, lo he dicho y lo haré.»

▶ Salmo responsorial (91)

R. *Es bueno dar gracias al Señor.*

Es bueno dar gracias al Señor / y tañer para tu nombre, oh Altísimo; / proclamar por la mañana tu misericordia / y por la noche tu fidelidad. R.

El justo crecerá como la palmera, / se alzaré como cedro del Líban; / plantado en la casa del Señor, / crecerá en los atrios de nuestro Dios. R.

En la vejez seguirá dando fruto / y estará lozano y frondoso; / para proclamar que el Señor es justo, / que en mi Roca no existe la maldad. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 5,6-10)

Hermanos:

«Siempre tenemos confianza, aunque sabemos que, mientras vivimos, estamos desterrados lejos del Señor. Caminamos sin verlo, guiados por la fe. Y es tal nuestra confianza, que preferimos desterrarnos del cuerpo y vivir junto

al Señor. Por lo cual, en destierro o en patria, nos esforzamos en agradarle. Porque todos tendremos que comparecer ante el tribunal de Cristo, para recibir premio o castigo por lo que hayamos hecho mientras teníamos este cuerpo.»

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 4,26-34)

En aquel tiempo, decía Jesús a las turbas:

«El Reino de Dios se parece a un hombre que echa simiente en la tierra. Él duerme de noche, y se levanta de mañana; la semilla germina y va creciendo, sin que él sepa cómo. La tierra va produciendo la cosecha ella sola: primer los tallos, luego la espiga, después el grano. Cuando el grano está a punto, se mete la hoz, porque ha llegado la siega.»

Dijo también: «¿Con qué podemos comparar el Reino de Dios? ¿Qué parábola usaremos? Con un grano de mostaza: al sembrarlo en la tierra es la semilla más pequeña, pero después, brota, se hace más alta que las demás hortalizas y echa ramas tan grandes que los pájaros pueden cobijarse y anidar en ellas.»

Con muchas parábolas parecidas les exponía la Palabra, acomodándose a su entender. Todo se lo exponía con parábolas, pero a sus discípulos se lo explicaba todo en privado.

La faç de Crist, fragment de l'es-cultura de Francisco Salzillo La Flagel·lació de Crist. Museo Salzillo (Múrcia)

COMENTARI

La llavor que creix tota sola

Jesús parla del Regne de Déu en paràboles i nosaltres no podem donar per descomptat que les entenem tot seguit. Per entendre-les no cal un talent especial, sinó una fe profunda. Jesús no diu res que no sapiguem. Parla d'allò que és nou, inesperat. Hem d'entendre que Déu és tot altre i que actua d'una manera diferent que els éssers humans. Però alhora és tan humà que, malgrat que no l'entenguem, hem de dir: Sí, és així, així ha de ser; m'ho diu a mi i ho he d'aprendre.

Amb la paràbola de la llavor que creix sola, Jesús ens vol dir que no tenim cap motiu per al descoratjament quan nosaltres no podem veure gairebé res del creixement amagat i misteriós del Regne de Déu. Es manifestarà el dia de la collita.

La llavor que creix sola donarà unes espigues ufanes en la collita. La imatge del gra de mostassa parla també de la poderosa actuació de Déu que es manifesta a través de la Paraula de l'Evangelí. És la narració d'un creixement en contrast: una llavor petitíssima que és imatge del Regne de Déu. La llavor de mostassa és una realitat quasi invisible, sovint envoltada d'incomprensió i de fracàs. Però l'antítesi és l'esplendor de l'èxit final: la planta de mostassa a prop del llac de Tiberíades pot créixer fins a tres metres d'alçada, «amb unes branques tan grosses que els ocells es poden ajocar a la seva ombra».

Totes dues paràboles són la narració d'un creixement. El text posa a la llum el misteriós dinamisme que hi ha entre els dos pols, el de la llavor i el de l'arbre, el del gra de blat i el de l'espiga.

El pagès ha sembrat tirant la llavor i se n'ha anat a reposar i tanmateix aquella llavor està carregada d'energia i continua tota soleta el seu itinerari automàticament —*automatè*, com diu l'original grec. Déu ja ha plantat el seu Regne: aquest arriba inesperadament, amagat, paradoxal. Jesús diu: com l'acció meravellosa de Déu fa créixer una gran planta d'una llavor de mostassa, així seguirà el magnífic compliment del Regne.

L'Evangelí suggereix una actitud: ens cal esperar. Sí, la realització del Regne no depèn de nosaltres, sinó de Déu. Per part nostra, cal que estiguem disponibles al do de Déu, confiant en la seva Paraula que creix en la interioritat del nostre cor. Ens cal conrear la interioritat.

Urgell participa en la trobada interdiocesana de Vida Creixent a Vic

El moviment Vida Creixent va celebrar el 13 de maig la XXIX Trobada interdiocesana a Vic, sota el lema «La fe ens mou». Vinguets d'arreu dels deu bisbats de Catalunya i presents en els actes, els assistents van ser unes 830 persones. De la nostra diòcesi d'Urgell hi van assistir 78 persones entre Andorra, La Seu, Organyà, Oliana, Guissona, Balaguer, Bellvís, La Pobla de Segur, Tremp, Isona i Esterri d'Àneu. Anaven acompanyats pels consiliaris Mn. Joan Pujol, Mn. Evarist Vigatà, Mn. Josep Eliud Arias i Mn. Josep de Jesús Navas. A la Catedral van admirar les pintures de Josep M. Sert. I van participar activament de la celebració eucarística amb moments molt significatius.

La presència del Bisbe Romà Casanova, juntament amb una quarantena de mossens i diaques, personalitats polítiques de l'Ajuntament —Batlle i regidors— i tants amics i amigues amb les seves experiències de vida, van donar un to molt significatiu a la diada. Mons. Romà Casanova, en la salutació i en la posterior homília va parlar de «tenir el convenciment que podem créixer sempre com a cristians». L'àpat de germanor es va celebrar al Pavelló del Sucre i els membres del moviment a Vic van fer un petit obsequi de record als assistents.

Exposició de Jaume Borrell a benefici de Càritas

El Centre Sant Ot acull l'exposició solidària en benefici de Càritas de l'artista pictòric Jaume Borrell. Borrell, urgellenc d'adopció, viu a La Seu d'Urgell des de fa gairebé 20 anys, i és ja un pintor molt reconegut per la seva obra intensament realista, detallista i descriptiva de pobles rurals d'arreu de Catalunya. En la inauguració, gairebé un centenar de persones van acostar-se al nou centre d'activitats de Càritas. Es poden adquirir des d'aleshores i el 75% del valor econòmic del seu art és cedit a Càritas d'Urgell, en un acte de solidaritat vers les persones més necessitades.

Andorra la Vella acull la Pasqua del Malalt

Andorra la Vella i la parròquia de Sant Esteve van acollir el mes de maig la «Pasqua del Malalt» de la diòcesi, en la trobada anual de les persones que treballen donant suport als malalts en centres assistencials, religiosos i religioses que hi estan vinculats i familiars dels malalts d'arreu de la diòcesi. Hi va haver participants de Balaguer, Puigcerdà, La Seu d'Urgell, de Tremp i d'altres llocs. El lema de la trobada era «Consagrats al servei dels malalts», i es va aprofundir en el testimoni de religiosos i religioses que han dedicat la seva vida a l'assistència a malalts i persones amb dificultats. La jornada va ser presidida per Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra.

A la seva arribada al Centre de Congressos d'Andorra la Vella el Copríncep episcopal fou rebut per l'Hble. Sr. Cònsol Major d'Andorra la Vella, Sr. Jordi Minguil·lón i pel Vicari General, Mn. Ignasi Navarri i l'Arxiprest de les Valls d'Andorra i Rector de la Parròquia de Sant Esteve, Mn. Ramon Sàrries. Després de les paraules de benvinguda Mn. Ramon Sàrries va presentar la realitat eclesial del Principat d'Andorra i de les 7 parròquies que el conformen.

L'Arquebisbe Joan-Enric va intervenir tot glossant el lema de l'edició de la Pasqua del Malalt diocesana d'enguany «Consagrats al servei dels malalts». A partir del passatge evangèlic de la guarició d'un paralític (Mc 2,1-12), va subratllar com l'atenció i la cura dels malalts ha de ser creativa i persistent, capaç de superar les dificultats i aquells murs o obstacles que volen evitar que el malalt pugui entrar en contacte directe amb el Senyor Jesús. El sofriment individual no és inútil, va dir l'Arquebisbe, sinó que serveix, unit juntament al de Crist, per a col·laborar en la salvació del món. Per a Mons. Vives cal que els voluntaris i els que dediquen la seva vida als malalts, sigui de forma individual o sigui de forma institucionalitzada als hospitals o residències, tinguin clar que la «cultura de la vida» s'ha d'imposar a la «cultura de la mort». En aquest sentit defensà el valor i la bellesa de la vida, des de la concepció fins a la mort natural, animant els malalts a sentir-se sempre valorats i estimats ja que són molt més que un cos que no acaba de funcionar: tenen una dignitat que res ni ningú els hi podrà treure. A continuació dues germanes religioses van donar el seu propi testimoni personal d'estar consagrades al servei dels malalts: la Gna. Visitación Lorenzo, de l'Institut de la Sagrada Família d'Urgell, delegada diocesana de Pastoral de la Salut i vinculada des de fa molts anys al servei dels malalts a l'Hospital de la ciutat de La Seu d'Urgell i la Gna. Ana Isabel Ayuso, Missionera Filla de l'Immaculat Cor de Maria, que actualment serveix els malalts i ancians a la Fundació Fiella de Tremp.

Després va tenir lloc la celebració eucarística presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric a la Parròquia de Sant Esteve d'Andorra la Vella, varen concelebrar els sacerdots participants a la Trobada i fou solemnitzada amb els cants de la coral de la «Borda Pairal» d'Andorra la Vella dirigits per Xavier Martín. La jornada es cloqué amb un dinar de germanor al Centre de Congressos d'Andorra la Vella i una posterior visita al Santuari-Basilica de la Mare de Déu de Meritxell a la Parròquia de Canillo.

Trobada del Patronat i el Consell d'Estudis de la Fundació Societat Cultural Urgel·litana

El Patronat i el Consell d'Estudis de la Fundació Societat Cultural Urgel·litana celebrà la reunió ordinària el dia 16 de maig a la nova seu de l'Arxidiòcesi d'Urgell. Fou presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, Joan-Enric Vives, i pel Canonge i Arxiver diocesà, Mn. Benigne Marquès. Durant la reunió es parlà del nou edifici que acull l'Arxidiòcesi; és féu la valoració del volum 18è de l'anuari *Urgellia* i es parlà de les noves propostes de cara al volum 19è i es tingué un record pel Dr. Prim Bertran, membre del Consell d'Estudis de la Fundació, que morí el mes de desembre. L'anuari *Urgellia*, òrgan d'expressió de la Societat Cultural Urgel·litana (1977), té cura de l'edició del fons documental de l'Arxidiòcesi i de la publicació d'articles especialitzats sobre la història del Bisbat d'Urgell i les comarques del Pirineu.

Confirmacions a La Massana

El dia 14 de maig, festa litúrgica de l'Apòstol Sant Maties, l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep va administrar el sagrament de la Confirmació a 15 joves de la Parròquia de St. Iscle i Sta. Victòria de La Massana (Principat d'Andorra). Van concelebrar amb l'Arquebisbe, Mn. Lluís Eduard Salinas, Rector de la Parròquia i Mn. Albano Teixeira Fraga de la Missió portuguesa. A l'homília Mons. Vives animà els confirmands a confiar sempre en el que els cristians anomenem la «Divina Providència» que ens guia en el decurs de la vida i que són les circumstàncies, persones, fets, amb els quals Déu ens parla i ens fa sentir la seva veu, ja que en la història de l'elecció de Sant Maties en tenim la confirmació: Déu porta la seva Església i ni que sigui amb sorts, elegeix els seus ministres. Al final de l'Eucaristia, l'Arquebisbe entregà als joves un Nou Testament exhortant-los a llegir-ne cada dia un petit fragment perquè la Paraula de Déu amari les seves vides.

Confirmacions a Guissona

Dissabte dia 16 de maig, Mn. Ignasi Navarri, Vicari General, per delegació de l'Arquebisbe Joan-Enric, administrà el sagrament de la Confirmació a un grup de 20 joves a la Parròquia de Santa Maria de Guissona. L'Eucaristia fou concelebrada per Mn. Ramon Balagué, Arxiprest d'Urgell Mitjà i Rector de la Parròquia i per Mn. Eulogio Francisco González, Vicari parroquial. A la seva homília Mn. Ignasi glossà les lectures proclamades en la solemnitat de l'Ascensió del Senyor i felicità el treball que els pares i catequistes han fet per tal que els confirmands creïessin en la seva fe com a cristians. Els animà a continuar en aquest camí d'amistat i relació personal amb Jesús participant a l'Eucaristia parroquial i no renunciant mai a la seva identitat de cristians. Al final de la celebració els joves confirmands van ser obsequiats per la Parròquia amb un Nou Testament.

ESCOLTEU RÀDIO ESTEL-PRINCIPAT

105.0 - 104.4 - 107.5 - 91.5

Celebracions de Sant Isidre i del Mes de Maria arreu del Bisbat

El mes de maig té un calendari ple de devocions i tradicions religioses, les més populars són les festes lligades al cicle marià del «Mes de Maria», sense deixar de banda el santoral que ofereix un bon grupet de sants i santes amb molta devoció i tradició en les nostres terres i en la nostra diòcesi d'Urgell, com és Sant Isidre patró dels pagesos. Una devoció i tradició que perduren en el temps, i que malgrat els moments de secularització en que ens trobem, encara són ben presents en les nostres parròquies, especialment per la bona «tossuderia» de la gent gran i també en alguns llocs del jovent, on hi veuen no només un sentit religiós sinó una manera de fer més vives les seves arrels i la seva identitat.

En una petita població d'un extrem de La Noguera, a Ribelles (Vilanova de l'Aguda) s'ha viscut tots aquests elements apuntats: tradició, devoció, sentit de poble i de família. El passat 16 de maig, es va celebrar en l'església parroquial de Santa Maria (una esplèndida cons-

trucció del segle XI), la celebració de la Missa de la Festa del Roser i també la benedicció del terme, tot demanant l'ajuda a Sant Isidre, llaurador. Un bon grupet de fidels que resideixen a Ribelles i de familiars vinguts per a l'ocasió van omplir l'única nau romànica del temple, que està dins de l'antic castell de la Baronia de Ribelles. Una celebració marcada per la petició d'una bona collita per als pagesos, de la necessitat de que tothom tingui feina, de saber viure i fer viure aquestes tradicions

a les noves generacions. A l'altar major i en un lloc de preferència es va posar una antiga imatge de Sant Isidre, amb la seva iconografia tradicional de vestimenta de pagès i a la mà un rella de llaurar, a l'altra mà unes espigues dels camps propers (uns camps que viuen una forta sequera i que fan perillar part de la collita d'enguany).

Acabada la celebració els fidels de totes les edats van sortir a l'exterior de l'església, les majorales d'aquest any els van obsequiar amb unes fulles de menta i a la vegada es va poder oferir una almoïna en els tradicionals plats petitòris amb la imatge de la Mare de Déu del Roser (plats que hi ha en tantes parròquies on perviu la tradició del Roser i de les majorales). Tot seguit i en processó va sortir la imatge de Sant Isidre portat pels priors. Feta la benedicció del terme, des de dalt del castell i des d'on es pot veure molts dels camps de cultius de la zona, es fa una pregària a Sant Isidre i també a la Mare de Déu del Roser.